

af den omfattende Lære, vi her i Landet har faaet med Hensyn til Betydningen af, at vore Interesser i Udlandet varetages paa rette Maade. Under Krigen har Danmark naturligvis lagt stort Beslag paa sine udenlandske Repræsentanters Arbejde, og det er et betydeligt Arbejde, der er udført, et Arbejde, som vi paa ingen Maade har kunnet undvære.

Det ærede 12te Medlem for 2den Kreds antydede, at den fremtidige Udvikling i høj Grad maatte tage Sigte paa at fremhjelpe vore Erhvervsinteresser, saaledes at man, af den Grund maatte antage, at det i særlig Grad blev Konsulatvirksomheden, der skulde fremmes. Jeg kunde ønske at gøre nogle faa Bemærkninger i den Anledning. Dette er nemlig en almindelig udbredt Opfattelse ogsaa i Erhvervskredse, men den synes mig i nogen Grad at bero paa en Misforstaaelse. I Forholdet til Udlandet drejer det sig væsentlig for Statsmagten om at støtte de danske Borgere, de danske Interesser i deres Forhold til den fremmede Statsmyndighed i alle de Forhold, som falder ind under Traktater, Handels-traktater o. s. v., og det afgørende er der den fremmede Statsmyndighed. Derfor er det med den, der skal forhandles, dens Beslutning, den fremmede Stats Love, der faar Indflydelse paa vore Interesser. Dette er jo Forhold, der forhandles ikke med Konsuler og Konsulater, men gennem den diplomatiske Repræsentation. Konsuler og Konsulater kan være særdeles fortræffelige, men ingen, som i Udlandet har haft at gøre med disse Forhold, f. Eks. under Verdenskrigen, vil være blind for, at Konsulernes Indflydelse og Betydning er ganske forsvindende i Sammenligning med den Betydning, som en dygtig Diplomat har for Varetagelsen af danske Interesser. Der findes ganske vist danske erhvervsdrivende, der tænker sig, at naar de en Gang skal optage Forretninger i Udlandet, skal de have Støtte af de danske Konsuler. Disse skal paa en Maade hjelpe dem til at gøre Forretninger, men dette er en Misforstaaelse; hvis ikke de danske erhvervsdrivende selv kan gøre Forretninger i Udlandet, bliver der saamænd intet ud af det. Konsulernes Betydning er ganske ringe i Sammenligning med den, som det gode, kyndige, energiske Diplomati har. Jeg er ganske enig med det ærede 12te Medlem for 2den Kreds i, at i jo højere Grad vore diplomatiske Repræsentanter forstaaer Næringslivets Tarv, dets Betydning og Opgave, i jo højere Grad de,

støttede paa denne Indsigt, kan arbejde for disse Interesser, desto bedre vil de være i Stand til at udfylde deres Virksomhed og være til Nytte. Disse Betragtninger vil der naturligvis være Anledning til at komme ind paa, naar en Gang et Lovforslag som det, der er Tale om, vil komme til at foreligge for det høje Ting, og det har i Forbindelse med det, der her foreligger, kun sekundær Interesse. Jeg skal derfor slutte disse Bemærkninger med blot at anbefale, at dette Lovforslag vedtages som en rent midlertidig Foranstaltning, der er nødvendiggjort af de øjeblikkelige Forhold, idet det fra alle Sider er forudsat, at det hele samlede Forhold skal tages op til ny Behandling og Revision, saaledes at det kan være fremmet og muligvis afsluttet inden den 1. April 1921.

Bramsnæs: Som allerede fremhævet af de ærede foregaaende Talere drejer dette Forslag sig dels om at gøre Bestemmelserne om, hvor vi skal have faste Gesandtskaber, mere elastiske, dels om at skaffe vore Embedsmænd i Udlandet nogle sikkert nødvendige Lønforbedringer. Jeg skal i al Almindelighed sige, at jeg kan slutte mig til de Bestræbelser, der saaledes har fundet Udtryk i Lovforslaget.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvornaar vi skulde se at faa fremmet en Lov, der nærmere fastslaar, hvorledes vor Repræsentation i Udlandet skal være, for altsaa i nogen Grad at komme bort fra den Elasticitet, der skabes ved denne Lov, er der af det ærede 12te Medlem for 2den Kreds (P. Nørgaard) udtalt Ønske om, at det maatte ske saa hurtigt som muligt, og det kan jeg i og for sig godt tiltræde, men jeg er ikke sikker paa, at det er muligt at gøre det paa kortere Tid, end det er forudsat her i Lovforslaget. Hvis vi nemlig skal ind paa at have en fast Afgørelse af den Slags Forhold, tror jeg nok, at vi hellere maa vente, til vi ser, hvorledes Forholdene gaar i Lave i hele Verdenssituationen, og det kan vel neppe, selv med de største Forhaabninger, forventes at ske tidligere, end at man kan faa vedtaget Love, der tager Hensyn dertil, inden den 1. April 1921. Jeg ser egentlig ikke, hvad Ulykke der skulde være ved, at vi ventede indtil den 1. April 1921 og maa-ske endnu længere, hvis det var nødvendigt; thi saa vidt jeg forstaaer, skaber denne Lov netop den fornødne Elasticitet med Hensyn til at faa de Repræsentanter, som Regeringen — og Lovgivningsmagten, kan jeg godt sige, for det skal jo bestemmes